

Jagt en enkelt Dag eller nogle enkelte Dage eller hele den lange Jagttid. Det er muligt, vi kan naa til ved en Forhandling at indføre Amtskort og Landskort og gøre Prisen forskellig. I denne Forbindelse vil jeg gerne sige, at vi fra vor Side ogsaa er villige til at indføre et Jagttegn for Jagtret paa Havene til en mindre Pris end det 20 Kr.'s Jagttegn, som nu er gældende. Men vi maa ikke glemme, at den radikale Regering, som forelagde Lovforslaget i 1920, forlangte ogsaa en Betaling for Jagtkort. Den daværende Landbrugsminister, det ærede Medlem Hr. Kr. Pedersen, ser saa skeptisk op til mig, men det forholder sig nu rigtigt, for den forlangte disse Kort stemplet, og denne Stempling skulde betales med 1 Kr. Nu er 1 Kr. ganske vist ikke saa meget som 2 Kr., men der skulde dog betales ogsaa for disse Kort, Tendensen er den samme. Den daværende Landbrugsminister krævede kun det halve af, hvad senere Hr. Madsen-Mygdal gennemførte, men der har stadig været Tale om Betaling. Nu siger vi, lad os komme væk fra denne Betaling, og lad os indføre det for Samfundet mere betryggende, lad os i Stedet faa Ansvarsforsikring for de Jagtulykker, der sker.

Jeg skal dernæst, idet jeg følger Lovens forskellige Paragraffer, opholde mig ved de forskellige Fredningsbestemmelser, som Ministeren har foreslaaet at ændre. Jeg vil her tillade mig at paavise, som jeg begyndte min Tale med, at Ministeren ikke har foreslaaet nogen Udvidelse af Fredningsbestemmelserne, som i nogen Grad kunde tænkes at bevare Vildtet; naar den højtærede Minister foreslaar den nuværende Jagttid for Svømmeænder ændret fra at være fra 1. August til 31. December til fra 1. September til 31. Januar, er dette nemlig ikke til Fordel for Svømmeænderne. Det er muligvis til Fordel for Fiskerne og muligvis til Skade for de Mennesker, som Ministeren ellers lader til at have saa stor Interesse for, nemlig dem, der har fodret Dyrene i den Tid, de er vokset op; men det er absolut til Skade for Ænderne, og det er jo dem, som den højtærede Minister efter sin Forelæggelsestale vilde beskytte; til Gengæld for, at Jægerens Antal blev udvidet, vilde han beskytte gennem Fredningsbestemmelser.

Thi hvad vil det sige, at man udsætter Jagttiden 1 Maaned og derefter forlænger den 1 Maaned om Vinteren? Det vil sige, at man ved at udskyde Tiden fra 1. August til 1. September ikke giver de Mennesker, der har haft Ænderne rugende i deres

Smaamoser, Lov til at skyde Ællingerne. De er nemlig fløjet til Stranden før 1. September, og dér kan Fiskerne saa faa Monopol paa Andejagten. Og ved at udvide Jagten til 31. Januar vil man opnaa; at de samme Mennesker ved Vaager og i strenge Vintre i Grøfterne kan faa Lejlighed til at nedskyde disse Ænder i Massevis, fordi det aabne Vand er lukket og Ænderne maa ty til enkelte Steder for at opretholde Livet. Og saa faar man den Skandale, som vi havde for nogle Aar tilbage under en meget streng Vinter, at Tusinder af disse Ænder maa lade Livet uden at afgive nogen som helst Føde for Mennesker, de var i Virkeligheden ingenting værd, fordi de var fuldstændig afmagrede af Sult.

Jeg vil derfor hævde, at alene denne af Ministeren her foreslaaede Bestemmelse vil være ganske ødelæggende for vor Graaand, som der er talt saa mange smukke Ord for her i dette høje Ting, og som i Virkeligheden fortjener at bevares. Den fortjener i høj Grad den Merfredning, der blev tildelt den ved Jagtloven af 1922. Denne Fredning har — det tror jeg er erkendt af alle, der har Forstaaelse af denne Sag — betydet, at Graaandebestanden er forøget ikke saa ganske lidt, siden denne Lov traadte i Kraft. Man bør derfor for Svømmeændernes Vedkommende blive ved de Bestemmelser og Jagttider, der indeholdes i Jagtloven af 30. Juli 1922; i alt Fald kan vi under ingen Omstændigheder gaa med til det her af Ministeren foreslaaede.

Jeg skal derefter kort omtale Graagaasen. Den maa efter den gældende Lov skydes fra 1. Juli til 28. Februar. Ministeren ønsker det ændret til fra 11. September til 31. Marts. Den højtærede Minister ønsker altsaa at frede den 2 Maaned længere om Efteraaret og skyde den 1 Maaned længere om Foraaret. Ogsaa her er den højtærede Minister ganske i Uoverensstemmelse med sine egne Ønsker. Den højtærede Minister ønsker jo, at de Mennesker, der er med til at fodre og oplække Vildtet, ogsaa skal have Andel i dette. Men naar man venter med at skyde Gaasen til 11. September, er den ikke at finde dér, hvor den er oplækket, den er væk. Det gaar med den ligesom de Ænder, Ministeren vilde beskytte, de flyver ud til Stranden, saaledes at Fiskerne, hvis Interesser det ser ud til, den højtærede Minister i særlig Grad vil varetage, vil faa Monopol paa at skyde disse Gæs. Og ogsaa naar Ministeren ønsker at skyde disse Fugle til den 31. Marts, er han i Uoverensstemmelse med sit eget Ønske: ved Fredningsbestem-